

Recensie: Interview K's Choice over The Phantom Cowboy

foto © Anton Coene

Recensie:

K's Choice is terug met hun zevende album 'The Phantom Cowboy'. Broer en zus Gert en Sarah Bettens schreven voor het eerst samen in dezelfde ruimte en dat levert een bijzonder verfrissend resultaat op. De nieuwe plaat is een rockalbum pur sang. Concertnews.be ging aan tafel zitten met Gert Bettens om te spreken over zijn ervaring met dit album en nog veel meer.

Jullie hebben het nieuwe album opgenomen op een week tijd. Er was dus een sterke drang naar dit album?Â

Gert Bettens: Ja inderdaad. Ik denk wel dat het niet onbelangrijk was dat we ons enkele restricties hebben opgelegd om tot dit resultaat te komen. We wouden echt een gebald album dat steek hield op verschillende vlakken. Het moest van begin tot einde een puur rockalbum zijn. Het moest ook klinken alsof het live in de studio zou opgenomen zijn, en de enige manier om dat te verkrijgen is door dat dan ook echt te doen (lacht). Uiteraard hebben we goed gerepeteerd en hadden we geregeld dat de groep een week naar de VS zou komen. Indien nodig, hadden we nadien nog een week tijd om vocale overdubs te doen.Â

Tijdens die week dat de groep er was, moesten we de eerste twee dagen doorbrengen met repeteren en zo hebben we het dan op vier à vijf dagen volledig kunnen opnemen. Ik denk dat je dat waarschijnlijk ook hoort. Er zijn verschillende soorten producties van zwaardere platen en deze heeft een randje, er zit iets vuil aan. Dat heeft te maken met het feit dat je het allemaal samen doet, waardoor er overspraak is en dat het gewoon gebeurt in plaats van dat je erover nadenkt. Daar wilden we echt voor gaan.Â

Zien jullie nog de bomen door het bos dan? Deze plaat is veel zwaarder dan de voorganger, die akoestisch was. Is dat niet moeilijk om dat allemaal te combineren?Â

Ik denk niet dat we bijvoorbeeld live de nummers van de Bettens plaat, die we voor de documentaire 'Beyond The Challenge' hebben gemaakt, moeten performen met de nieuwe nummers. Dat zou geen steek houden.Â

Op dat moment zitten we vollen bak te rocken, iets wat we keigraag doen. Maar als ik bijvoorbeeld naar Frankrijk ga met mijn familie, dan neem ik een ukelele mee en geen Marshall. Dan zit ik supergraag onder een boom op mijn ukelele te spelen. Ik doe dat dus ook heel graag. Er zijn heel veel verschillende dingen die ik graag hoor en graag speel.Â

Het meer intieme waar we van houden, daarmee hebben we ons de afgelopen vier jaar mee bezig gehouden. Ik denk dat op het einde daarvan het idee is gegroeid van: 'misschien hebben we het wel even gehad hiermee en is het tijd voor iets anders'. Je hebt die verfrissing nodig en als het moet, dan moet je enkele drastische beslissingen nemen.Â

Vanwaar komt die voorliefde voor die twee uitersten dan? Enerzijds de rustige en anderzijds de hevigere kant van K's Choice?Â

Iedereen die ik tegenkom heeft wel een soort dualiteit. Als ik een lieve mens tegenkom dan is dat nooit alleen een lieve mens. Er gaat altijd wel iets aan zijn. Als ik een boze persoon in het verkeer zie roepen bijvoorbeeld dan denk ik wel soms: 'die zal vroeger, wanneer hij klein was ook wel eens iets schattig gedaan hebben tegen zijn vader'. Er zijn altijd twee kanten en in muziek is dat juist hetzelfde. Soms

heb ik zin om te roepen, wat dan deze plaat is geworden. En soms heb ik zin om bijna beschamend naar bloemen zitten te kijken, wat dan de rustigere momenten zijn.Â

Het zit volgens mij in iedereen maar het vertaalt zich niet altijd in muzikale smaken.Â Op dit album hebben jullie ook samengewerkt met Alain Johannes. Wat waren de meest memorabele momenten met hem?Â

Hij bezit de uitzonderlijke gave om een gigantische stempel te drukken op alles wat daar aan het gebeuren is, zonder een luidruchtige autoriteit uit te stralen. Er zijn mensen die de touwtjes in handen nemen door verbaal sterk uit de hoek te komen of door simpelweg te dirigeren. Of je hebt mensen zoals Alain, die dat in alle stilte doet. Soms hadden we niet eens door dat hij met iets bezig was. Bijvoorbeeld tijdens de twee eerste dagen waren we van plan om in ons huisje te repeteren. Maar hij zei dat we meteen naar de studio moesten gaan. Ondertussen was hij al bezig met micro's op te stellen. Op het einde van dag één wandelen wij in de studio en had hij al wat opgenomen. Het klonk echt volledig hoe we het wilden. Hij is waanzinnig goed in het maken van sound.Â

Hij was een stille dirigent die alles als een eenheid heeft laten klinken. Dat is enkel iets wat een goede producer kan. Ik kan er niet echt een moment uithalen. Volgens mij was het moment waarop we effectief beseften dat we met hem aan het samenwerken waren, het fijnste moment.Â

Jullie hebben ook voor het eerst samen zitten schrijven in dezelfde ruimte. Gaan jullie dat vaker doen vanaf nu? En komt er dan nooit gekibbel van?Â

Nee, we komen echt goed overeen dus als we niet akkoord zijn, blijft het beschaafd bij ons. Wij kunnen praten met elkaar (lacht). Ik denk echt wel dat we dit vaker gaan doen omdat het echt goed is meegevallen. De reden waarom we het tot hertoe weinig deden was omdat we enerzijds ver van elkaar wonen en anderzijds was er bij mij ook altijd wat schroom om met andere mensen samen te schrijven. Met Sarah heb ik er nooit schrik voor moeten hebben. Met iemand samen schrijven is niet mijn favoriete bezigheid. Het liefst schrijf ik alleen omdat ik dan altijd het gevoel heb dat ik ergens ga geraken. Met Sarah was het niet nodig om er zoveel schrik voor te hebben omdat ze mijn zus is.Â

We hebben min of meer dezelfde muzikale achtergrond, we houden in grote lijnen van dezelfde muziek en we begrijpen elkaar heel goed. Ik kan alle kaarten op tafel leggen met haar. Als ik met iemand samenwerk die ik niet goed ken en die persoon speelt iets dat ik echt slecht vind, dan ga ik dat niet durven zeggen. Als Sarah dat doet zeg ik het meteen. Ze zal dan wel teleurgesteld zijn, maar dan gaat het sneller vooruit. (lacht)

Dat is dus een stuk gemakkelijker.Â

Maakt het een verschil uit of jullie de plaat opnemen in België of in Amerika?Â

Ik vind het eigenlijk makkelijker om in Amerika te schrijven. Hier lopen mijn kinderen er binnen rond en dat zorgt wel voor afleiding. (lacht)

In Amerika moet ik enkel nummers schrijven dus dan ben ik meer gefocust. We zijn productiever geweest in Amerika. Niet dat het bij ons minder plezant is, maar dan worden er minder nummers geschreven. (lacht)Â

Hoe verschilt de aanpak van het maken van een studio album ten opzichte van het maken van een soundtrack voor een documentaire?Â

Ja, dat is helemaal anders. We hebben het in dezelfde studio opgenomen, maar als ik beide momenten vergelijk met elkaar is het echt wel dag en nacht. Bij de documentaire was het eerder een aquarel maken en bij de studioplaat is het eerder met potten verf gooien. Bij de documentaire ging het allemaal stap voor stap en werd er zo op verder gebouwd terwijl we nu meteen samenspeelden. De intentie was volledig anders omdat het een soundtrack is, waar je eigenlijk al geïnspireerd bent door iets dat al redelijk etherisch is van aard. Bij het studio album is het uitgangspunt

veel meer primair. Het moest klinken als mensen die rocken, niet meer dan dat. (lacht)Â

Een van de voorwaarden voor jullie was dat dit album ook leuk moest zijn om live te performen. Gaan jullie deze dan integraal uitvoeren op de volgende shows?Â

Ja, absoluut. We zijn van plan om ze allemaal te spelen. Misschien niet in dezelfde volgorde. Bij elk nummer dachten we: 'Is dit iets waarvan onze fans blij gaan van zijn als we het spelen en gaan we het zelf wel leuk vinden om dit live te spelen?' Bij deze plaat wilden we vooral de melancholie een beetje mijden. Er zit een hele grote melancholische kant aan mijn persoonlijkheid, maar ik heb het gevoel dat ik die de afgelopen tijd wel al genoeg heb belicht. Na een tijdje begin je jezelf een beetje een zagevent te vinden. Bij deze plaat dacht ik: 'we gaan ons eens goed amuseren.' Daardoor hebben we een vaste lijn gekregen in de plaat omdat dat ons insteekpunt telkens was. Onze eerste showcase in Nederland was alleszins al echt fantastisch. Het werkt heel goed live.Â

Waren er nog andere voorwaarden verbonden aan deze plaat?Â

Niet echt. Vroeger was onze criterium telkens dat het goed moest zijn. Als we dan een nummer maakten waar dan plots een cello in kwam, zoals het letterlijk is op Cocoon Crash tussen het nummer 'Believe' en 'Everything For Free', dan maakte het niet uit. Als het goed was dan kwam het op het album. Nu hebben we echt bewust enkele nummers, waar we best tevreden mee waren, niet op de plaat gezet. Ze klonken te poppy en zou het geheel breken. Wij zijn één grote stijlbreuk, maar nu hebben we ons voorgenomen om dat niet te doen en één richting uit te gaan.Â

Laten jullie je nog vaak inspireren door jullie muzikale helden?Â

Ik denk dat we altijd wel beïnvloed zullen blijven door datgene wat we fantastisch vinden. Ik luister niet meerÂ verschrikkelijk veel naar de radio. Maar muziek waarmee ik ben opgegroeid of iets nieuw dat ik opwindend vind, daar kan ik echt van genieten. Omdat ik er zelf mee bezig ben, kan ik het ook niet laten om er over na te denken wat die artiesten aan het doen zijn of waarom dat ene nummer net zo klinkt.Â

Langs de ene kant vind ik dat wel een beetje spijtig. Ik kan niet meer naar muziek luisteren zoals ik het ervaaarde toen ik 17 was. Op sommige momenten valt dat weg en dat zijn de momenten dat ik echt geraakt wordt door muziek. Het wordt steeds moeilijker om dat te hebben.Â

In een interview met Face Culture vertelde je dat je graag met electronica zou willen werken in de toekomst. Zijn daar nog steeds plannen voor?Â

Ik heb het een keer gedaan en dat heeft de plaat toen niet gehaald (lacht). Ik maak nog regelmatig dergelijke dingen. Ons Sarah is niet helemaal mee met dat hele electronicagedoe. (lacht)Â

Ik sluit het niet uit dat ik het niet nog zal doen in de toekomst. Daarom ben ik zeer blij dat we dat Bettens album hebben gemaakt. Zodat we de mensen op een of andere manier kunnen duidelijk maken dat we niet enkel bezig zijn met K's Choice en dat zou wel eens een noemer kunnen worden waaronder we zo'n dingen kunnen doen.Â

Heb je tips voor beginnende bands? Waar liggen de opportuniteitenÂ en valkuilen in de business?Â

Ik denk dat al mijn tips gedateerd gaan zijn. We zijn 20 jaar geleden begonnen en dat was, gelukkig voor ons, een periode waar er nog geld was en dingen als toursupport bestonden. Touren is heel belangrijk. Als je als beginnende band out there wil geraken, dan is het belangrijk om keiveel te spelen. Dat gaat alleen als je nog jong bent besef ik nu.

Dat hebben we vroeger ook letterlijk gedaan. We tourden toen soms een half jaar in Amerika en Sony stak er dan ook geld in zodat we dat konden doen.

Als je zoiets zou willen doen, moet je beginnen met een kleine groep en niet met zes

man (lacht).

Dus touren is sowieso het belangrijkste volgens mij, zodat mensen geraakt kunnen worden door je muziek. Anders blijf je de zoveelste groep die nummers post op YouTube en Facebook.Â

Heb je zelf nog interesse om aan de andere kant van de wereld te touren?Â

Â Ja, zeker wel! Ik ga nog altijd heel graag op tour, maar wil niet meer heel de tijd touren. Ik heb een leven nu met mijn vrouw en kinderen waarmee ik heel tevreden ben. Ik ben een persoon met een gelukkig leven en daarnaast heb ik mijn groep, terwijl dat vroeger omgekeerd was.Â

Wat is de volgende stap voor K's Choice?Â

We willen alles stap voor stap doen. Ik hoop dat we heel veel gaan kunnen spelen met deze plaat. We zijn wel betrekkelijk laat om nog ons graantje mee te pikken van de festivalzomer. Dus we focussen op het najaar en de volgende zomer. Er staat al redelijk wat op de planning, zowel in België als in het buitenland, tijdens het najaar.Â
Â

The Phantom Cowboy is vanaf 24 april 2015 verkrijgbaar.